45.

DE STERNI TEREBRATIONE, DISSERTATIO ANATOMICO-CHIRURGICA,

Quam, Deo juvante, & Præſide M. PETRO SUE, *antiquo Collegii Præpoſito, nunc Quæſtore, antiquo Scholarum Practicarum Anatomiæ & Chirurgiæ Profeſſore, Regiæ Academiæ Chirurgiæ Conſiliario & pro commercio extraneo Secretario, in generali Pariſienſi Præfecturâ Chirurgo ordinario, necnon Academiarum Monſpellienſis, Rothomagenſis, Divionenſis, Lugdunenſis, Burdigalenſis & Aurelianenſis Socio; tueri conabitur* GUILLELMUS COLON DE LA MOTTE, *Æduenſis, Artium Liberalium in Almâ Univerſitate Pariſienſi Magiſter, Noſocomii Generalis in domo dictâ* Bicêtre *Chirurgus Præcipuus, Hoſpitii publici de* Vaugirard, *nec-non Luparæ Regiæ pro venatione Chirurgus Primarius, Theſeos Auctor.*

Die Lunæ 30ª Menſis Octobris, anno 1786, à ſeſqui-ſecundâ poſt meridiem ad ſeptimam.

PARISIIS,

IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS.

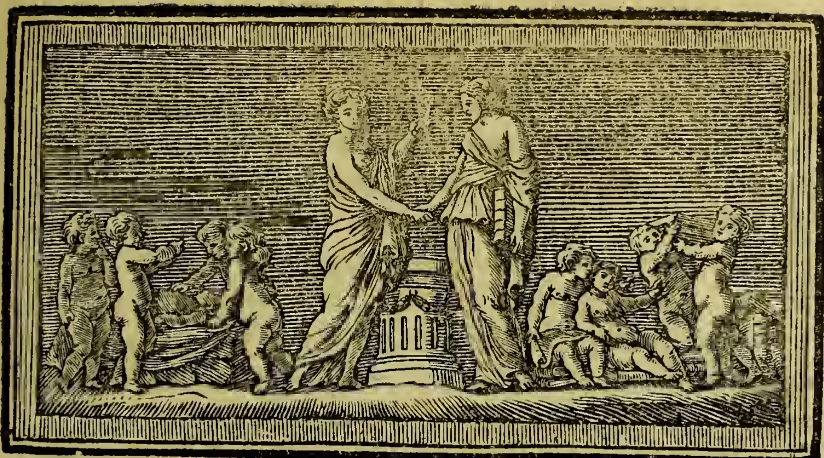
PRO ACTU PUBLICO,

ET

SOLEMNI COOPTATIONE.

Typis MICHAELIS LAMBERT, Regii Chirurgiæ Collegii, necnon Academiæ Typographi, viâ Cythareâ.

M. DCC. LXXXVI.

DE

STERNI TEREBRATIONE,

DISSERTATIO

ANATOMICO - CHIRURGICA.

PARTIUM Corporis humani ſitum, figuram, nexum, fabricam; nec-non harmoniam diligenter perpendere, earumque functiones naviter percallere, neceſſarium Chirurgi munus: ſin-minùs, operationes Chirurgicas temerè & inconſultò celebrat. De Sterni terebratione acturi, thoracis ergò generalem, & Sterni ſpecialem anatomiam præmittere operæ pretium duximus.

EX ANATOMIA.

Pectus, ſeu medius-venter, eſt ea pars trunci, collum inter

& abdomen ſita ; hujus fines circumſcribuntur anteriùs Sterno & claviculis, poſteriùs vertebris dorſi duodecim & ſcapulis ; à lateribus coſtis viginti quatuor, in ſeptem veras & quinque ſpurias diſtinctis, inferiùs ſepto tranſverſo *Diaphragmate* dicto. Hæ partes, unà cum muſculis pectoralibus, intercoſtalibus, ſerratis & multis aliis, arcuatam fornicem, ſursùm anguſtiorem, deorsùm ampliorem efficiunt, tegumentis communibus involutam.

Pectoris cavum pleurâ obducitur, duabus lamellis conflatâ, quarum exterior, ob adhæſionem cum partibus vicinis, aſpera, interior lævis & humore jugiter ſtillanti madida.

In duas partes dividi poteſt pleura : quælibet ſingulum pulmonem continet & obtegit. Ex utriuſque conjunctione oritur mediaſtinum, quod thoracem ſecundùm longitudinem obliquè & inæqualiter bipartitur ; undè cavitas dextra ſiniſtrâ amplior eſt.

Sub Sterni parte inferiori ſibi mutuò accumbunt lamellæ mediaſtini ; ſuperiùs interſtitium, quo thymus excipitur, ſuppeditant. Removentur poſteriùs, & cameram celluloſam efformant, in quâ Pericardium, Cor, & vaſa majora ſitum obtinent. Extrà pleuram, juxtà vertebras, pergunt Œſophagus, ductus thoracicus, aorta, azigos.

Sterni nomine intelligitur os longum, planum, tribus conſtans partibus in adultis, & ſex vel octo in infantibus (1), interiùs modicè excavatum, exteriùs paululùm protuberans ; ſuperiùs latius, paulatìm deſcendendo anguſtatur, & in ſuâ extremitate hæret cartilago, latinè *mucronata* vel *enſiformis*, græcè

(1) *Valverda*, Anat. Corp. Hum. 1607, in-fol. Dicit ſe in puero ſeptem annos nato vidiſſe Sternum undecim fragmentis compoſitum.

ξιφοειδὴς vocata. Quæ quidem cartilago pro parte in adultis, rariſſimè verò in totum, niſi ſenioribus, dureſcit.

Prima Sterni pars cum ſecundâ cartilagine unitur, quæ in ſolâ ætate provectâ os fit : undè ſequitur in infantibus motus maximè ſenſiles adnotari inter primas duas Sterni partes (1). In lateralibus ejuſdem marginibus ſuperiùs articularis ſeſe offert facies concava, cartilagine obducta, in quâ recipitur extremitas ſternalis claviculæ.

Laterales Sterni partes inferiùs ſeptem foveolis inſigniuntur, quæ in ſinu ſuo recipiunt extremitates cartilaginum ſeptem coſtarum verarum. Hæ porrò articulationes in infantibus mobiles ſunt; ſed in adultis, & præſertìm ſenibus, unà conferruminantur.

Connectitur Sternum anteriùs muſculis pectoralibus, magno & parvo, obliquis externis, & rectis abdominalibus, poſteriùs muſculo *triangulari Sterni* dicto, pleuræ & mediaſtino; ſuperiùs muſculis Sterno-maſtoïdeis, Sterno-hyoïdeis, inferiùs Diaphragmati, obliquis aſcendentibus & tranſverſis abdominis muſculis, & à lateribus coſtarum cartilaginibus, earumque muſculis ac ligamentis numeroſiſſimis.

Spongioſa Sterni ſubſtantia in medio; extùs verò & intùs compacta eſt.

Tres Sterno aſſignari poſſunt uſus : 1°. ut cordi ac pulmonibus propugnaculo ſit; 2°. ut coſtas ſibi invicem firmiter devinciat; 3°. ut mediaſtini fulciat membranas.

EX CHIRURGIA.

Ad tres referri poſſunt caſus, juxtà illuſtriſſimum *Lamarti-*

---

(1) V. Traité complet d'Anatomie, &c. par M. *Sabatier*, tom. 1, p. 148, édit. de 1781.

nière (1), in quibus neceſſe eſt Sternum terebrâ perfodere : 1°. in Sterni fracturâ ; 2°. in hujus oſſis carie ; 3°. quandò ſub eo in Mediaſtino adeſt pus foràs eliminandum.

1°. *De fracturâ Sterni.* Hæc plerumquè graviſſimis ſtipata ſymptomatibus difficilè ſenſibus percipitur, niſi recentiſſima ; factâ enim in partibus aponevroticis Sternum ambientibus contuſione, ſequitur ingurgitatio vehemens, quæ in dignoſcendâ Sterni fracturâ digitos fallit. Prætereà, vix frangi poteſt Sternum, quin arteriæ & venæ ſub eo latentes lædantur, ac diſrumpantur, proindeque pectoris dolores, ſpirandi difficultas, tuſſis, ſanguinis intrà Mediaſtini lamellas aut in cavum thoracis profuſio locum habeant. Repoſitio & coadunatio fragmentorum in fracturâ Sterni, licèt plurimis tentandæ modis, non ſemper faciles. Contingere quandoque poteſt ut commendata artificia parùm profecerint, præſertìm ſi ſymptomata urgeant ; undè tunc cutem decuſſatìm incidere non dubitandum, nudataſque Sterni partes, vel per vectem quem *elevatorium* vocant, vel per terebram leniter priùs contortam ſurſùm versùs attollere properandum (2).

Quædam rationalis analogia ſtatui poteſt inter Sterni & oſſium cranii fracturam. Hanc in capitis vulneribus ſufficientem eſſe modiolum applicandi cauſam affirmarûnt optimæ notæ Auctores. Enimverò, certâconſtat experientiâ abſceſſus ſub cranio accidentia conſecutiva producere, tam gravia, tam funeſta, ut iis terebratione ſuccurrere ſæpe-ſæpiùs jam non poſſit Chirurgus : inſuper ſi Sterni

---

(1) Vid. *Mém. de l'Acad. Royale de Chirurgie*, tom. IV, pag. 545 & ſeq.

(2) Illuſtriſſimus M. *De la Martinière* tantam adhibuit ſolertiam in curandâ Sterni fracturâ, ut, licèt, ſublatis plurimis fragmentis, videretur arteria mammaris interna pulſans, illæſâ tamen hâc arteriâ, convaluerit æger. loc. ſuprà cit. 1ª Obſ.

ſtructura ritè perpendatur, poſt illius fracturam puris ſub eo effuſio magis ſequi poteſt, quàm ſub cranio fracto, ſiquidem Sternum magis ſpongioſum, magis ſuccis refertum, quàm cranii oſſa.

Omnes ferè Auctores qui de oſſium morbis ſcripſerunt, de fracturâ Sterni etiam diſſeruerunt. Funeſtiſſima hanc ſubſecuta accidentia commemorat celeb. M. *Petit* (1). Analogiam inter cranii & Sterni fracturas à nobis modò allatam admittit. Celeb. *Duverney* (2) plures refert obſervationes quibus demonſtratur ſæpe-ſæpiùs ſubitaneam mortem Sterni fracturas ſequi: cæterùm, in caſu effuſionis vel ſanguinis vel puris, ad terebrationem recurrendum eſſe dicit. Tam neceſſarium, tam ſalutare auxilium in Sterni fracturâ nunquàm negligendum eſſe, extrà omne dubium ſtabiliunt plures maximè notabiles obſervationes, in actis Academiæ Chirurgiæ relatæ; modum autem operandi mox deſcribemus, ſi priùs alios terebrationis in Sterno caſus determinaverimus.

2°. *De Sterni Carie.* Magis adhuc quàm fractura Sterni caries terebrationem exigit. Nonnunquàm neceſſe eſt hanc repetitâ vice celebrare operationem, ut, quidquid eroſum ac mortuum eſt in oſſe, avellatur. Quàm in hoc caſu utilis ſit terebratio, quantæ ex illius applicatione, pro ægri ſalute conciliandâ, exurgant utilitates, probant auctorum, & præcipuè *Galeni*, obſervationes (3). Experientiâ teſte, in cranii oſſium carie, modioli applicationes multiplicantur ad oſſium magna fragmenta reſecanda: cur

---

(1) Traité des maladies des os, tom. II, pag. 102, édit. de M. *Louis*.

(2) Traité des Maladies des os, Tom. I, pag. 231 & ſuiv.

(3) Admin. Anat. cap. XIII, chart. tom. IV, pag. 161. Vid. etiam *Vanswieten*, Comment. in aphor. 298 *Boerrhavii*. Vid. Act. Reg. Academ. Chir. tom. IV, pag. 558.

in Sterni carie minùs audactet ageret Chirurgus? Ex immortalis *Harvey* (1) obſervatione conſtat, periculoſam eſſe non poſſe magnam ſubſtantiæ deperditionem in Sterno & coſtis. Notandum verò cariem in Sterno, naturâ ſuâ maximè ſpongioſo, latè ſeſe expandere poſſe; notandum adhuc modiolum non eſſe applicandum, ſi levis tantùm ſit caries, & tota oſſis ſubſtantia non corrodatur, ſiquidem tunc ſufficiat trepanum *exfoliativum* dictum applicare; quod ruginæ munus adimplet. Cauterium actuale in eodem caſu alii proponunt, alii rejiciunt. Non noſtrûm verò hanc litem dirimere, quandò de ſolâ Sterni terebratione hîc agitur.

3°. *De abſceſſu ſub Sterno.* Quoties pus intrà mediaſtini duplicaturam intercipitur, (2) toties in hâc membranâ abſceſſus evenit. Celeber. *Freind* hos abſceſſus frequentiores quàm vulgò creditur aſſerit (3); perſuaſum habet pericardium & mediaſtinum, quod eſt ipſi contiguum, inflammationem varioſque ejus exitus ſubire, ſicut & pleuram & pulmones. Mediaſtini inflammati ſymptomatum à *ſalio diverſo* datam deſcriptionem valdè laudat, quæ ſic ſe habet : adſunt febris acuta, anxietas, ſitis, reſpiratio brevis & frequens, magnus in thorace ardor, parvus ubique dolor, ſed non in Sterno, ubi ſentit æger potiùs conſtrictionem & impedimentum, quàm verum in reſpirando dolorem. Semper

(1) Exercit. de Generatione Animalium, &c. Genev. 1685, in-fol. Vid. etiam Act. Academ. Chir. tom. IV, pag. 565. Vid. etiam Hiſt. de la Chir. par M. Peyrilhe tom. II. p. 40.

(2) Negant quidem varii, ut *Ruiſch*, *Winslow*, *Gerike*, illud mediaſtini interſtitium; ſed facilè demonſtrari poteſt : minimum reverâ in ſanis cavum adeſt : ſed quandò à materiâ noxiâ ſeparantur mediaſtini lamellæ, amplum fit cavum, ut docet *Blaſius* Obſ. Anat. pag. 15.

(3) Hiſt. de la Médecine, article d'Avenzoar.

autem

autem cum his conſociantur tuſſis & pulſus durus, ut accidit in pleureſi.

Si artis ope vel naturâ inflammatio ad reſolutionem minimè vergat, ſequitur neceſſariò ſuppuratio; undè morbus omnimodè ſæviens, diverſis inſidians modis, nunc ut in hydropicis angens, ſtrangulans; nunc, ut in empyemate, ſuffocans. Larvâ nonnunquàm pleureſis indutâ, duro, acuto, punctorio ægrum afficit dolore: quin & ipſam cordis palpitationem quandoque mentitur.

In morbi diagnoſi tota igitur manet difficultas. Nodum ille ſolus ſolverit, qui ſigna propria à communibus ſecreverit, aut ſecernendi vias tradiderit. Terebrationem ſuadent *Columbus* (1) & *Barbette* (2) in abſceſſu mediaſtini; ſed abſceſſûs ſigna non deducunt: unde *Paré* (3) quærit à *Columbo*, *quonam modo dignoſci poteſt talem materiam ibi eſſe contentam?*

Hæc ſunt tamen peculiaria ſigna quibus mediaſtini ſuppuratio cognoſci poteſt. Viget febris acuta, adeſt ſicca tuſſicula; ad diaphragma ſentitur ab ægro gravitas, & ipſius elevandi impedimentum; anhelоſa, difficilis, erecta eſt reſpiratio; quamlibet in partem ægri decubitus impoſſibilis, ſed in anteriorem tolerabilior. Puris intercepti motus, ſtrepitus nonunquàm ſecernuntur. Dolore acuto, duro, ipſo inſpirationis momento graviore, juxtà

(1) De Re Anatomicâ lib. 15. inter mediaſtinum, inquit *Columbus*, pag. 225, id eſt, hanc duplicem pleuram, thoracem in duo ſecantem, materia aliqua colligi poteſt; quæ perforato Sterno, tutò ſatis extrahi poteſt à diligenti Chirurgo, reique anatomicæ peritiſſimo.

(2) *Barbette* Pratique de Chirurgie, &c. Lyon, *in*-12. 3 vol.

(3) Liv. 4 de l'Anatomie, chap. VII, du Médiaſtin.

B

mediaſtini in Sterno directionem, afficitur æger, torquetur, diſcruciatur. De puris præſentiâ aliundè nullus erit dubitandi locus, ſi jàm præceſſerit pleureſis aut peripneumonia minimè ſoluta; nam ſigna abſceſſûs in mediaſtino à causâ internâ orti, deſumi debent à ſymptomatibus tùm primariæ in hâc parte inflammationis, tùm ejuſdem exitûs in purulentam ſuppurationem. Trepanum applicari in Sterno vult *Petitus* (1), pro unicâ ſalutis anchorâ, quandò in mediaſtino adeſt abſceſſus: idem ſentiunt & proponunt *Junckerus* (2) & *Platnerus.* (3) Attamen hanc operationem non ſemper poſtulant hi abſceſſus. Si enim versùs Sterni partes laterales ſuam haberent expanſionem, tunc forſan melius foret partium mollium inciſionem anteponere, in coſtarum interſtitio, & tunc empyema in loco neceſſitatis, vulgò dicitur, celebraretur (4).

Idem dici non poteſt de mediaſtini abſceſſibus, qui ſignis externis, ut carie, puris ſuſurratione, ſeſe diſtingui ſinunt. Indicatio in his evidens eſt, & terebratio urgens, ut ex orci faucibus eripiatur æger. Sunt qui Sterni terebrationem iſtam non æquè periculoſam exiſtimant eſſe atque illam quæ in cranio inſtituitur, quia longè faciliùs in capite quàm ſub Sterno partes no-

---

(1) Traité des maladies des os, loco ſuperiùs citato.

(2) Conſpect. Chir. tùm Medicæ, &c. *in*-4°. 1731.

(3) Inſt. Chir. n°. 654, ubi dicit: in hoc caſu jam olim Chirurgia propoſita fuit, quæ Sternum modiolo exciditur: ad quod auxilium decurrendum, ubi ultima experiri ſtatutum eſt.

(4) Vide Theſim in Scholis Medicis, annis 1742 & 1774 propugnatam, *an in abſceſſu mediaſtini celebranda Sterni terebratio?* Affirmativè concludit Auctor, & in parte ſiniſteriori jubet terebrari.

biliores læduntur (1). Dionyſius è contrà tradit (2) ſe hanc operationem vidiſſe quidem, verùm ægrum poſteà expiraſſe (3).

Cognitâ autem morbi naturâ, à Chirurgo effectus quilibet præſentes debellandi & profligandi; accidentia verò futura præcavenda, & ſi ſuperveniant, amovenda. Abſceſſus mediaſtini opportunè curatus in ſanationem exit: ſibi relictus, nihil niſi funeſtum, horrendum & lethale procreat. Sed puris minuenda eſt copia, imò tollenda omninò: indè ægro ſalus, gloria medenti. Summum & unicum adversùs hunc morbum in terebrâ præſidium. Sanationem à naturâ denegatam à terebratione expoſtula: eo inſtanti quo patet aditus puris expulſioni favens, integrâ frui valetudine arbitratur æger. Omnia evaneſcunt ſymptomata, fugit horum horrenda cohors. Quoſdam terret, in trepanatione, ſanguiferorum vaſorum dilaceratio, vitandam ſecum inferens hæmorrhagiam. Nos non latet Sterni margines lambere arterias mammarias. Verùm ipſis eſt parcendum ope coronæ terebræ minori diametro donatæ: aliundè, hæmorrhagiæ, ſi quæ ſit, brevi finis imponitur, mediis contra hanc adhibitis.

4°. *Operandi modus.* Ante omnia reſupinare hominem ægrum convenit, poſitamque in infimâ Sterni parte, ubi foramine quandoque abſceſſus ſe prodiit, cutem lineis in crucem factis diligenter incidere. Tunc, diductis cutis ab invicem oris, Sternum per admotum modiolum ita perforatur, ut fit in ipſius cranii terebratione; trepano ergò perforante, quod loco coronæ jungit Chirurgus, in Sterno foramen imprimit, factoque foramine terebra ſive trepanum, ſive modiolus cum coronâ applicatur. Trepano ſupremo ſiniſtram manum unà cum fronte vel

(1 Vid. Bartholin. Anat. reform, lib. II. cap. IV.

(2) Cours d'opération de Chirurgie.

(3) Sedillier, Mercure de France, anno 1757. Février; & in Hamb. Magaz. tom. XX, refert de Sterno felici eventu perterebrato.

mento Chirurgus imponat; dextrâ autem terebræ anſam vel arcum lentè ac circumſpectè tantiſper circumagat, donec & clavus medius & corona ſerrata ſufficiens veſtigium circuli effeciſſe in Sterno advertantur. Tunc enim clavus ſeu cuſpis claviculæ ſubſidio eximitur, rursùmque immiſſa corona circumſpectè manu dextrâ, quantùm ſat eſt, circumagitur: ſcobis interim per adhibitas ſcopas ſetaceas ac denti calpium identidem quàm diligentiſſimè cùm ab ipſo Sterno, tùm à coronâ ſerratâ modioli etiam removetur, donec tandem ſcobis ferè rubicunda vel ſanguine infecta in conſpectum prodierit: hæc enim ad mediam uſque medullarem Sterni partem ferramentum penetraſſe ſignificat. Tunc cum maximâ, quoad fieri poteſt, circumſpectione agi modiolus debet, ne lapſu violento in mediaſtini cavum ruat.

Facto hunc in modum foramine, ſic in pectus inclinari ægrum oportet, ut quàm commodiſſimè fluere valeat materia corrupta. Linamentis primâ vice aridis, poſteà unguento digerente nutritis, ulcus deligatur. Bis aut ter in deligationibus ſingulis liquor purgans, idemque calidus ope ſyphonis injicitur, diligenterque rursùs emittitur. His aliquandiù ſic obſervatis & confectis, circumſpiciendum eſt nùm liquor injectus ab omni materiâ vitioſâ puris liber ex ulcere profluat. Tunc enim hoc ſatis-expurgatum eſſe intelligitur, adeòque vulnus balſamo vulnerario glutinandum. Cæterùm id quoque in curatione providendum eſt imprimis, ut medicamenta interna, cujuſmodi infuſa vel decocta & balſama vulneraria ſunt, propinentur.

FINIS.